คอมพิวเตอร์ของหนู

นำเสนอเมื่อ : 8 ก.พ. 2551

โลกยุคใหม่ คือโลกของเทคโนโลยีและสารสนเทศ
การก้าวทันเทคโนโลยีและสารสนเทศ เป็นสิ่งจำเป็นการดำรงชีวิต และการกาวทันโลก มนุษย์ในปัจจุบัน
หากไม่นับรวมถึงประเทศที่ยังไม่พัฒนา ประเทศที่ปิดตัวเองจากโลกภายนอก
ล้วนแล้วแต่จะต้องได้รับข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศอยู่เป็นประจำ เทคโนโลยีที่ช่วยทำให้ได้รับข้อมูลข่าวสาร
และสารสนเทศในทุกวันนี้ก็มีอยู่หลายๆ ชนิด ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต
โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตนั้นนับว่ามาแรงมากๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เพราะ บริการต่างๆ
ที่มีอยู่บนอินเทอร์เน็ตนั้น นับวันจะเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการดูหนัง ฟังเพลง ดูรายการโทรทัศน์ ชำระค่าบริการ
สารพัดบริการที่นำมาให้ความสะดวกแก่ผู้ใช้ในปัจจุบัน
จบแทบจะไม่ต้องคาดเดาได้เลยว่าต่อไปจะทำอะไรก็อยู่แค่หน้าจอคอมพิวเตอร์เท่านั้นก็สามารถจัดการชีวิตได้เกือบทุกเรื่อง

ด้วยความทันสมัยนี้เอง
ทำให้วงการการศึกษามีการตื่นตัวกันมากที่จะนำ**ระบบ**
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเข้ามาใช้ในการจัดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นระบบอีเลิร์นนิ่ง
ระบบวิดีโอคอนเฟอเรนส์ หรือระบบมัลติมีเดียออนไลน์ เป็นต้น ที่ผมเน้นคำว่า "**ระบบ**"
ก็เพราะไม่อยากให้เราหลงทางนั่นเอง รัฐบาลชุดใหม่ ท่านรัฐมนตรีว่าการการทรวงศึกษาธิการคนใหม่
ที่มีแนวทางจะสานต่อโครงการแจกคอมพิวเตอร์ให้กับโรงเรียนนั้น ผมยอมรับว่าเป็นโครงการที่ดีมาก (จริงๆ)
เพราะเป็นการวางรากฐานด้านสาธารณูปโภค
เช่นเดียวกับการลงทุนติดตั้งระบบไฟฟ้าและแจกเสาไฟฟ้าให้ทั่วประเทศ เป็นแค่การเริ่มต้น
แต่อยากให้ท่านมองให้เป็น**ระบบ** เพราะไม่เช่นนั้น จะเกิดเหตุการณ์ที่ว่าแจก "**ขยะ**" เทคโนโลยีให้กับโรงเรียน
ซึ่งแทนที่จะเป็นเรื่องดี กลับกลายเป็น "**ภาระ**" ซึ่งหลายๆ โรงเรียนที่ได้รับจัดสรรไปเป็นเช่นนั้นจริง
คอมพิวเตอร์ที่ได้รับมา เหมือนโดน "**ยัดเยียด**" ให้รับ แต่ก็ต้องจำใจรับ เพราะเป็น "**ของฟรี**"
ซึ่งโรงเรียนคงไม่มีปัญญาไปจัดหามาเองได้ นั่นแหละปัญหาว่าทำไม สิ่งที่ท่านจัดสรรไป จึงจะกลายเป็น ขยะ
อย่างที่บอก ย้อนไปดูสาเหตุกันก่อนดีไหมครับ เท่าที่ผมสัมผัสมานั้น คอมพิวเตอร์ที่ได้รับจัดสรร ส่วนใหญ่
จะเป็นชุดเดียวกันเกือบทั้งเขต บริษัทเดียวกันเกือบทั้งเขต ราคาเท่ากันเกือบทั้งเขต
แต่สภาพการใช้งานและความจำเป็นในการใช้งาน ไม่เท่ากันสักโรง ว่ากันง่ายๆ
ตั้งแต่สภาพห้องที่จะนำคอมพิวเตอร์ไปวาง ก็ปวดหัวแล้วครับ คอมพิวเตอร์เลิศหรูเพียงไร
สักวันก็คงจะเกิดอาการวงจรเสื่อมได้แน่ๆ ที่สำคัญรัฐเองก็ไม่ได้จัดสรรครูคอมพิวเตอร์
หรือมีแนวทางที่ชัดเจนในการที่จะพัฒนาครูให้สามารถใช้ ดูแลรักษาหรือซ่อมบำรุงอุปกรณ์เหล่านี้ได้ด้วยตนเอง
มีก็เพียงการเรียกไปอบรมไม่กี่ครั้งหลังจากได้รับจัดสรร ซึ่งถือว่าน้อยไป เมื่อคอมพิวเตอร์เหล่านั้นเสีย หรือพัง
ครูไม่มีความรู้ ก็ไม่กล้าซ่อมเอง จะยกไปร้านบางทีก็ต้องเดินทางไกล(ค่าน้ำมันแพงกว่าค่าซ่อมแซม)

บางทีก็ไม่มีงบประมาณ จึงจำเป็นต้องทิ้งไว้ให้กลายเป็น "**ขยะ**" ในที่สุด

ท่านรัฐมนตรีครับ อยากให้ท่านพัฒนาเรื่องนี้ให้เป็นระบบ มีการจัดสรรคอมพิวเตอร์ให้กับโรงเรียนแล้ว น่าจะจัดสรรคนเข้าไปดูแลในเรื่องนี้ด้วย หรือไม่ก็ช่วยพัฒนาครูให้มีทักษะในด้านนี้ให้มากๆ จะช่วยท่านให้ดำเนินนโยบายที่เป็นรูปธรรมมากขึ้นจากที่จะมองมุมของรูปธรรมเพียงแค่ในมุมจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ท่านควรจะจัดงบประมาณในการซ่อมบำรุงและค่าสาธารณูปโภค ค่าไฟฟ้าให้เพิ่มขึ้นด้วย ก่อนที่คอมพิวเตอร์จะกลายเป็น "**ขยะที่ราคาแพงที่สุดในโลก**"